

N:o 127.

Af Herr F. W. Dahl: Angående understöd af allmänna medel till utvidgning och förbättring af Sölvesborgs hamn.

Ehuru det kan förefalla anspråksfullt, att en representant strax vid sitt inträde väcker förslag med starkt tycke af ortintresse, finner jag mig dock af särdeles talande skäl — dem jag vill söka att här nedan i korthet angifva — manad att för ett af de samhällen, jag har äran representera, påkalla ett välbehöfligt och, såsom jag vågar antaga, icke alldeles oberättigadt bistånd af statsmedel.

Sedan Blekinge allt för länge varit i saknad af jernvägsförbindelser med sina, i detta hänseende genom statens medverkan lyckligare lottade grannprovinser, har omsider detta förhållande ändrat sig. Det af sednaste lagtima Riksdag beviljade belopp, 2 millioner årligen under 5 år, för understödjande af enskilda jernvägsanläggningar, har åt den förnämligaste staden inom provinsen beredt tillfälle att, med egna kraftiga ansträngningar i öfrigt, få sitt behof af lättare kommunikation med Småland snart tillfredsstäldt. De tvänne andra städerna i provinsen äro deremot helt och hållet hänvisade till egna åtgöranden, för att hvar på sitt håll söka anknytningspunkter med statens jernvägsnät. Lika säkert som det är, att på framgången i dessa sträfvanden de ifrågavarande städernas egen framtida förkofran är ovilkorligen beroende, lika påtagligt är också, att statens bästa derigenom i många hänseenden främjas. Hvad särskildt angår den föreslagna jernvägen emellan Sölvesborg och Christianstad, afsedd att utgöra en fortsättning till hafvet af Christianstad—Hessleholms bibana, så ligger i öppen dag, att en ganska betydlig direkt fördel måste tillskyndas statens södra stambana genom tillökningen i såväl person- som godstrafik. Att approximativt beräkna denna tillökning, torde låta sig göra med större tillförlitlighet än hvad fallet är med någon annan sekundärbana, när den blifvande Sölvesborgsbanan med afseende å trafik tillgångar står så nära dylika förhållanden på Christianstadsbanan — såsom vägens längd, inom banområdet boende folkmängd, odlad jord, skogar, industriella inrättningar m. m. — att någon syn-

nerlig skiljaktighet i fråga om samfärdseln med statens jernvägar icke gerna kan uppstå, om icke derutinnan att Sölvesborgsbanan, såsom slutande vid hafvet, antagligen skall lemna genom lifligare persontrafik ett ännu gynsamare resultat. Då nu Christianstadsbanan öfver 6 år stått i trafikförbindelse med stambanan, kunna faktiska uppgifter frambringas, hvilka utreda, att bruttoinkomsten för den trafik, som bibanan tillfört statens banor eller från dessa gått till bibanan, utgör i medeltal årligen 176,000 R:dr. Om än härifrån drages transportkostnaden med 50 procent, återstår dock en behållning af omkring 88,000 R:dr årligen. Denna summa lemna det ojäfaktigaste beviset på det fördelaktiga inflytande en bibana af så obetydlig längd, endast 2, 8 mil, utöfvar på stambanetraffiken, och det må tillåtas mig att af detta fullkomligt faktiska förhållande draga den slutsats, att Sölvesborgsbanan — genom hvilken Christianstadsbanan fördubblas till sin längd och sitt trafikområde samt får förbindelse med hafvet — måste anses särdeles löfresrik för statens jernvägar.

Ingalunda är det dock nu min afsigt att söka åt detta jernvägsföretag påkalla något biträde från statens sida; men då Sölvesborgs stad för dess utförande till det yttersta anstränger sina egna krafter, vågar den hysa någon förhoppning om välvillig hjälp för en förbättring och utvidgning af dess hamn, hvars rymlighet och beskaffenhet i öfrigt bör stå i förhållande till dess blifvande betydelse för trafiken. Den för hamnbyggnaden uppgjorde planen och kostnadsberäkningen utvisar ett slutligt belopp af 100,000 R:dr R:mt, och tillåter jag mig, på här ofvan andragna grunder, anhålla,

att Riksdagen, i betraktande af den betydelse Sölvesborgs hamn kommer att få såsom ändpunkt för en jernbibana till statens södra stambana, till denna hamns utvidgning och förbättring beviljar understöd, till belopp af $\frac{2}{3}$ delar utaf den enligt vederbörlig auktoritets fastställda byggnadsplan erforderliga kostnaden, att utgå till en del såsom anslag utan återbetalningsskyldighet och till en del såsom lån emot billigaste ränta, med tillgodonjutande af räntefrihet under de första åren.

Med vördsam anhållan, att denna min motion måtte till Stats-Utskottet varda remitterad, utbeder jag mig äfven att få inom kort dit afemna arbetsplan och kostnadsberäkning.

Stockholm den 27 Januari 1872.

F. W. Dahl.